

תפ"ח 18535/04/17 - מדינת ישראל נגד איתן יאלאו

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

תפ"ח 18535-04-17 מדינת ישראל נ' יאלאו(עציר)

לפני:

כבוד השופט מנחם פינקלשטיין, סג"נ - אב"ד כבוד השופטת ליאורה ברודי, סג"נ כבוד השופט

רמי אמיר

המאשימה

מדינת ישראל ע"י ב"כ עו"ד טל פילברג

נגד

הנאשם

איתן יאלאו (עציר)

ע"י ב"כ עו"ד אריאל פיצ'וטקה

גזר דין

כללי

1. הנאשם, איתן יאלאו, הורשע לפי הודייתו בכתב אישום מתוקן, במסגרת הסדר טיעון, בעבירה של הריגת המנוח, משה קריסקי ז"ל, לפי סעיף 298 לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין") נושא האישום הראשון שהוא האישום העיקרי, ובנוסף בעבירות של החזקת סכין שלא כדין נושא האישומים השני והשלישי.

מלכתחילה הואשם הנאשם באישום הראשון בעבירה של רצח המנוח, וכן בשתי עבירות של תקיפה הגורמת חבלה ממשית - כלפי בנו של המנוח, אסף קריסקי. קיימנו 9 דיוני הוכחות ארוכים, ולאחר שהסתיימה פרשת התביעה, הודיעו הצדדים לבית המשפט על הסדר הטיעון הנזכר, שהשינויים המרכזיים בו הם המרת עבירת הרצח לעבירת הריגה, וכן חזרת התביעה מלייחס לנאשם עבירה של תקיפת אסף, בנו של המנוח. הסדר הטיעון כולל גם "הסדר טווחים" לעניין העונש: הוסכם כי המאשימה תעתור להטיל על הנאשם 25 שנות מאסר בפועל, ואילו ההגנה תבקש כי יוטלו עליו 20 שנות מאסר בפועל.

יצוין שנגד הנאשם עומד להפעלה מאסר על תנאי של 6 חודשים. ב"כ המאשימה מבקשת כי עונש מותנה זה יופעל במצטבר, ואילו ההגנה מבקשת שיופעל בחופף.

לא הייתה הסכמה בשאלת החיוב בפיצויים.

2. שני הצדדים הבהירו כי ביסוד הסדר הטיעון עומדת מחשבה רבה, וכי לא בנקל הגיעו הצדדים להסכמה.
ז.

בהחלטת המאשימה להקל עם הנאשם בכתב האישום המתוקן - לעומת מה שיוחס לו בכתב האישום המקורי -

עמוד 1

נלקחו בחשבון שיקולים ראייתיים, וזאת לאחר שבמהלך שמיעת הראיות התגלו עובדות חדשות "שהאירו נקודות משמעותיות בתיק באור אחר מהדרך שבה הדברים נראו בעת הגשת כתב האישום" (דברי ב"כ המאשימה).

ב"כ המאשימה ציינה עוד, כי הסדר הטיעון מגלם מבחינת המאשימה את רוח התיקון החדש לחוק העונשין (תיקון 137), שלפיו יש הבחנה בין רצח מתוכנן מראש לבין רצח שאינו כזה; בפרשה זו, הבהירה התובעת, אפילו היו מוכחות כל העובדות שלפי כתב האישום המקורי - גם אז העונש בגין עבירת הרצח לא היה מאסר עולם חובה (מפאת הוראת המעבר שבתיקון לחוק). על זאת הגיב ב"כ הנאשם בהדגישו כי לפי כתב האישום המתוקן לא הורשע הנאשם בעבירת רצח אלא בעבירת הריגה כמתכונתה בעת האירוע, שהעונש המקסימלי בגינה הוא 20 שנות מאסר.

יצוין כי הסדר הטיעון הוצג לבני משפחתו של המנוח, נפגעי העבירה, ונמסר לנו כי ההסדר אינו על דעתם. יחד עם זאת, עמדתם הובאה כדין בפני פרקליטת המחוז, הן בכתב והן בעל פה.

העובדות

3. האירוע הטראגי התרחש ב-17.3.17, לאחר השעה 01:00, בשלבי הסיום של חתונתם של דרור קריסקי, ונינה יאלאו, בת דודה של הנאשם. החתונה נערכה באולם "רגעים" בקריית עקרון. בין הנוכחים בחתונה היו משה קריסקי ז"ל, אביו של החתן (להלן: "**המנוח**"), אסף קריסקי, אחיו של החתן (להלן: "**אסף**"), וכן הנאשם, בן דוד של הכלה.
4. בשעה 01:00 לפנות בוקר עמד אסף סמוך לבר המשקאות של האולם ומזג לחתן ולכלה כוסות מים. בשלב זה קרא הנאשם לאסף, שישב בשולחן הסמוך לבר המשקאות, ודרש ממנו: "תביא לפה 2 וודקה". אסף השיב לנאשם שאיננו מלצר אלא אחיו של החתן, אך הנאשם חזר על דרישתו, ומשזו לא נענתה הוביל הדבר לדין ודברים בין השניים.
5. בהמשך לכך, יצאו הנאשם ואסף מהאולם אל רחבת הכניסה לאולם, כאשר הנאשם מצויד בסכין (להלן: "**הסכין**"). בין השניים התפתח דין ודברים מילולי שלווה בדחיפות הדדיות, תוך שהנאשם הטיח באסף: "אני אזיין פה את כולכם", ואיים כי יפגע בנוכחים במקום.
6. למשמע איומים אלה פנה אסף לעזוב את המקום, אך הנאשם תפס בידו וקילל אותו. בשלב זה היכה אסף את הנאשם באמצעות כוס שתייה שאחז בידו ופצע את הנאשם בפניו. בהמשך לכך, שלף הנאשם מכיסו את הסכין והניפה לעבר אסף.
7. למראה העימות שבין אסף והנאשם, הגיעו למקום המנוח ואורחים נוספים והפרידו בין השניים. בעוד מספר אורחים תפסו את אסף והרחיקו אותו מהנאשם, אחז המנוח באמצעות ידיו בכתפיו של הנאשם בניסיון להפריד.

8. הנאשם הניף את הסכין שאחז בידו אל עבר פלג גופו העליון של המנוח ודקר אותו 5 דקירות שגרמו לפצע דקירה בצד שמאל של הצוואר וכן ל-4 פצעי דקירה בגב. הדבר נעשה, בעוד המנוח, בידיים חשופות, ניסה ללא הצלחה להדוף את הנאשם לאחור.

9. משהבחין אסף כי הנאשם דוקר את המנוח, השתחרר מאלה שאחזו בו ורץ לעבר המנוח, וביחד ניסו הם לנטרל את הנאשם. בחלוף מספר שניות התמוטט המנוח, בעוד אסף המשיך להיאבק בנאשם בניסיון לנטרל אותו, כאשר כל אותה העת אחז הנאשם בסכין; לאחר שהנאשם נפל על גבו ואסף רכן מעליו, ניסה הנאשם לדקור את אסף. תוך כדי המאבק הזה בין הנאשם ואסף, ובעוד הנאשם ממשיך לאיים על אסף, דקר הנאשם את אסף בכתף ומתחת למותן, עד אשר הצליח אסף לחלץ את הסכין מידי הנאשם. לאחר מכן, במטרה לנטרל את הנאשם, דקר אסף את הנאשם מספר דקירות בכתף ובברך.

10. כתוצאה ממעשיו של הנאשם נגרמו למנוח 5 פצעי דקירה: פצע הדקירה בצד שמאל של הצוואר גרם למנוח לאובדן דם ולנזק מוחי בלתי הפיך; כמו כן, נדקר המנוח ב-4 פצעי דקירה לרוחבו של הגב. בנוסף לפצעי הדקירה, נגרמו למנוח פצעי שפשוף, שפכי דם, וכן שבר בצלע ופציעה בטחול ובסרעפת משמאל. כתוצאה מהדקירות, נפצע המנוח באורח אנוש. הוא טופל על ידי צוותי רפואה במקום והובהל לבית חולים קפלן ברחובות. כעבור 5 ימי אשפוז, ביום 21.3.17, מת המנוח מפצעיו.

11. כאמור, הואשם הנאשם בשני אישומים נוספים: ביום 19.3.17 הועבר הנאשם מחקירתו בתחנת המשטרה ברחובות למשמורת שב"ס, ואז התברר כי החזיק במדרס הנעל שלו שני תערים של סכין גילוח ולהב סכין יפני. על כך הואשם בעבירה של החזקת סכין שלא כדין (3 עבירות). זהו האישום השני.

באישום השלישי הואשם הנאשם באותה עבירה של החזקת סכין שלא כדין, וזאת לאחר שכעבור מספר ימים, ביום 22.3.17, בהיותו במעבר מחקירה למשמורת שב"ס, החזיק להב סכין יפני - בתוך תחבושת שעטה על ידו.

12. הוסכם על הצדדים שאין כל טענה שלפיה הייתה לפני המעשה היכרות מוקדמת בין הנאשם לבין המנוח ומשפחתו.

תסקיר על אודות נפגעי עבירה (בגירים)

13. התסקיר מבוסס על שיחות שקיימו המפקחות המחוזיות של שירות המבחן למבוגרים עם ילדיו הבגירים של המנוח, עם בת זוגו ועם אחת הכלות. כולם תיארו את המנוח כמי שהשקיע רבות כדי לקדם את הלכידות המשפחתית וכמי שהיווה עבור כל אחד מהם משענת ודמות משמעותית שאליה פנו בכל מצוקה או קושי. בעקבות מותו של המנוח, התחושה הכללית של בני המשפחה היא של התפרקות מוחלטת לגבי כל מה שהצליחו להשיג עד אז, ובעיקר בתחושת המשפחתיות והלכידות. המפגשים עם בני המשפחה התאפיינו בעוצמות רגשיות חזקות של כאב, יגון, ייאוש ואשמה, כאשר כל אחד מהם

מתמודד עם החלל שנוצר, באופן אישי ובסגנונו.

בני המשפחה מתקשים לתפוס כיצד אירוע משמח ומרגש, של חתונה, הפך בן רגע לאסון כבד. המעבר החד בין השמחה לאסון גורם לנפגעים תחושה קשה מנשוא ומעצים את הקושי להכיל את הטרגדיה שפקדה אותם. העובדה שמותו של האב נגרם על ידי בן דוד של הכלה, היינו כמי שאמור היה להפוך לקרוב משפחתם בעקבות הנישואין, מוטטה את אמונתם לגבי משמעות של קשרי משפחה, והם חווים תחושת בגידה כתוצאה ממעשה הנאשם, ואת העולם כמקום לא בטוח. לדעת עורכות התסקיר, מדובר בנזק משמעותי שמבטא את תחושת אובדן השליטה של בני המשפחה על מהלך חייהם ופוגע בתחושת המוגנות והביטחון הבסיסי. הנפגעים מאמינים כי אין עונש שיוכל לפצות על האובדן הקשה, ואולם ענישה מחמירה של הנאשם עשויה להחזיר להם, ולו במעט, תחושה של ביטחון וצדק. ייתכן שסיום ההליך המשפטי יאפשר להם להיות יותר פנויים לשיקום מצבם הרגשי והתפקודי.

עורכות התסקיר המליצו כי נוכח תמונת הנזקים הקשה שהוצגה, לרבות נזקים כלכליים, יחויב הנאשם, בין יתר רכיבי הענישה, בפיצוי כספי משמעותי לנפגעים, וזאת כדי להעביר מסר של הכרה במשמעות הפגיעה וכדי לסייע להם להיטיב את מצבם בעתיד, וכן לצורך המשך תהליכי טיפול ושיקום כנדרש במצבם.

תסקיר על אודות נפגעי עבירה (קטינות)

14. שירות המבחן לנוער ערך תסקיר נפרד אודות שלוש קטינות, בנות משפחת המנוח. הכוונה היא לבתו הצעירה של המנוח, שהייתה בת 15 בעת האירוע, וכן לשתי נכדותיו של המנוח, בנות 11.5 ו-10, שהן בנותיה של הבת הבכורה של המנוח. הבת הצעירה הייתה עדה לרגעי האימה והבהלה מיד לאחר האירוע הטראומטי, בעוד הנכדות נחשפו לכך כשהיו בדרך חזרה מהחתונה, ואז התקבלה הידיעה והכול חשו לבית החולים.

השלוש תיארו את הקשר המצוין שהיה לכל אחת מהן עם האב והסב, וכיצד השתנו חייהן בעקבות האסון. הן מרגישות שהאסון פגע בכל המשפחה. שלושתן לא באו לבית המשפט, אך נחשפו לכעס המשפחתי על הסדר הטיעון. המעורבות המתמשכת של המשפחה בהליך הפלילי מגבירה את מצוקתן, הגם שהן ממודרות מרוב המידע. בתסקיר מפורטים המאפיינים הדומים של אבל והשלכות האסון עליהן, וגם החלקים הייחודיים לכל אחת מהן, בין השאר עקב הגיל השונה שלהן. שלושתן מתמודדות עם מצוקות אישיות קשות ועם שאלות קיומיות שנותרו ללא מענה. להערכת עורכות התסקיר שרריות עדיין השלוש בשלבים הראשונים של האבלות.

עדויות בני משפחת המנוח

15. גב' **אירית קריסקי** היא בתו הבכורה של המנוח. היא תיארה את האירוע הנורא שבו יצאה כל המשפחה לחגוג את נישואיו של אחיה, ואולם אביה האהוב לא חזר הביתה אלא הובהל לבית חולים כשהוא פצוע אנוש, ולאחר מכן מת מפצעיו. הבת דיברה בשבח המנוח שהיה המשענת שלה ושל כל המשפחה. למנוח 6 ילדים מ-3 נשים שונות; ואולם בזכותו היו הם אחים לכל דבר ועניין. לדבריה, עבור המשפחה "העולם נעצר מלכת מאז האירוע". העדה הביעה את אכזבתה על כך שהנאשם הורשע

בעבירת הריגה בלבד, ואת תקוותה שיוטל על הנאשם העונש שאותו ביקשה המאשימה.

16. גב' **מרסל קריסקי** הייתה נשואה למנוח עד שנת 1997. היא הדגישה כיצד מאז האירוע היא רואה כיצד "מתפרקים" בני משפחת המנוח. מבחינתה, רצח הנאשם את הנפשות של כל בני המשפחה.

17. מר **דרור קריסקי**, הוא בנו של המנוח ומי שבליל נישואיו עם בת משפחתו של הנאשם - נהרג אביו האהוב. הוא סיפר על העצב שלו ושל בני משפחתו. אמו הביולוגית של דרור נפטרה כאשר היה כבן 10 שנים, ומאז אביו המנוח לקח אותו תחת חסותו והקנה לו ערכים, כגון כבוד וקבלת האחר. הוא היה בן זוגה של הכלה, בת העדה האתיופית, מספר שנים לפני הנישואין, ואביו המנוח קיבל את הכלה כבת לכל דבר. והנה, ביום שהיה אמור להיות המאושר בחייו, הוא התייתם וחיו נהרסו בכל המישורים. דרור התגרש, והעסק שהיה לו עם אחיו טל קרס כלכלית והותיר אותו עם חובות רבים. העד דיבר בגנותו של הנאשם שהסב במעשהו נזק רב לבני המשפחה הרבים.

18. גב' **דנה קריסקי** היא אשתו של טל, בן נוסף של המנוח. השניים הורים לילד בן 5 ולילדה בת שנה. היא התייחסה בעדותה לתקופה שמאז האירוע כאל שנים שבהן איבדה את תמימותה ואת שמחת חייה ונאלצה להתמודד עם קשיים רבים.

19. כל בני המשפחה שהעידו בפנינו ביקשו שבית המשפט ימצה את הדין עם הנאשם.

תסקיר על אודות הנאשם

20. הנאשם ביצע את העבירה בהיותו בן 18 וחודש, והיום הוא כבן 20. הנאשם התגורר עד למעצרו עם אמו. הוא סיים 11 שנות לימוד. בשנת 2014 הופנה לשירות המבחן לנוער, ובהמלצת השירות עבר ללמוד בבית ספר "מפתן" ברחובות והחל בקבלת טיפול לאור קשיי ריכוז ולמידה. הוריו ואחיו המבוגרים עלו לארץ מאתיופיה לפני כ-25 שנים, ובהיותו כבן 9 הוריו התגרשו. לאורך השנים לא היה אביו מעורב בחינוך ובגידול ילדיו, ומזה כ-4 שנים אין לאב קשר עם בני משפחתו. הוא מעורב בעבירות אלימות מאז היותו בן 14, ועברו הפלילי יפורט בהמשך. בעבר הופנה הנאשם למסגרות טיפוליות חוץ ביתיות. הוא התקשה לקחת חלק פעיל בדיונים הקבוצתיים אך הגיע לפגישות הפרטניות. במחצית שנת 2016, בעקבות מעורבותו בעבירת פציעה חמורה, סבר שירות המבחן לנוער כי הנאשם זקוק למסגרת טיפולית חוץ ביתית כדי שתספק מענה הולם למכלול צרכיו לצד הצבת גבולות ברורים. ואולם, לא היה ניתן לקדם אפשרות זו לנוכח התנגדותו.

בתסקיר צוין כי ביחס לעבירות שביצע התקשה הנאשם לקחת אחריות מלאה על מעשיו. יחד עם זאת, הוא הביע חרטה וצער רב על התוצאות הקשות של מעשיו. הוא ציין שאין לו היכרות קודמת עם המנוח, ושהתנהגותו נבעה מרצונו להיחלץ מהמנוח ולעזוב את המקום. עוד ציין שבמסגרת אותו אירוע היה

תחת השפעת אלכוהול, ולדבריו עובדה זו הייתה רקע להתנהגותו הקיצונית. הנאשם הביע אמפתיה כלפי משפחת המנוח על האובדן של ראש משפחתה. הוא מסר לשירות המבחן כי התחיל לצרוך אלכוהול מגיל 13 בתדירות של פעם בשבוע. הוא מודע לבעיית התמכרותו לאלכוהול, ועל כן יבקש להשתלב במסגרת מאסרו בטיפול המתאים לכך. כמו כן הבין הנאשם כי הוא נוטה להגיב באופן אימפולסיבי וקיצוני, ועל כן הוא מבקש להשתלב בטיפול בתחום האלימות. בתסקיר שירות המבחן מפורטים גורמי סיכון להישנות התנהגות דומה שלו, ולצידם גורמי סיכוי ללקיחת אחריות מסוימת על מעשיו. שירות המבחן מעריך כי הסיכון להישנות התנהגות אלימה מצידו הוא ברמה גבוהה.

עבר פלילי של הנאשם

21. ביום 20.7.16 הורשע הנאשם בעבירה של פציעה בנסיבות מחמירות ונדון לעונש של 4 חודשי מאסר בפועל, וכן לעונש של 6 חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים, כשהתנאי הוא שהנאשם לא יעבור כל עבירת אלימות (בית משפט השלום לנוער, רחובות, ת.פ. 27345-05-16). מדובר באירוע מיום 1.5.16 שבו ניגש הנאשם אל המתלונן, שעמד בתחנת אוטובוס ברחובות, וקרא לו הצידה, ואז הניף בקבוק בירה מזכוכית שהיה בידו ושבר את הבקבוק על ראשו של המתלונן. בית המשפט לנוער ברחובות כיבד את הסדר הטיעון שהוצג בפניו, הגם שציין כי "מדובר בעבירת אלימות מכוערת וחמורה אשר בנסיבות אחרות ראוי כי עונש המאסר בפועל יהיה ארוך יותר".

יצוין כי לנאשם היה רישום קודם מבית המשפט לנוער ברחובות, מיום 3.2.16, שם הוא צירף מספר תיקים, חלקם הגדול בגין עבירות אלימות. בית המשפט עשה חסד עם הנאשם, לא הרשיעו, והוא נידון לתקופת מבחן של 9 חודשים.

מכאן שהנאשם ביצע את העבירה שבפנינו מספר חודשים לאחר שסיים לרצות עונש מאסר בגין עבירת תקיפה מכוערת אחרת, וכאשר עונש מאסר על תנאי תלוי ועומד נגדו.

דברי הנאשם:

22. הנאשם בדברו לעניין העונש ציין כי הוא מתחרט ומצטער על מעשיו.

טיעוני הצדדים

ב"כ המאשימה

23. ב"כ המאשימה ציינה כי בקשתה לעניין העונש לוקחת בחשבון את כלל השיקולים בתיק, הן לחומרה הן לקולא. הוזה אומר, הבקשה להטיל על הנאשם עונש מאסר בפועל (כולל) בן 25 שנים באה **לאחר התחשבות** בקשיים הראייתיים שבתיק, לרבות תקיפת הנאשם על ידי אסף, וכן לאחר התחשבות בהודייתו של הנאשם, בגילו הצעיר ובנסיבות חייו. מבחינת המאשימה, ניתנה לנאשם הקלה משמעותית

בעצם תיקון כתב האישום, ועל כן עומדת היא על מיצוי הרף הגבוה של "הסדר הטווח", וכן על הפעלה במצטבר של 6 חודשים על תנאי בתיק האחר, וחיוב בפיצויים מקסימליים לנפגעי העבירה (מאחר שמדובר בהסדר טווח ובעונש ראוי, נמנעה המאשימה מלפרט את מתחם העונש בעיניה).

הבקשה היא שעל הנאשם יוטל העונש המקסימלי בגין עבירת ההריגה, היינו 20 שנות מאסר, ובנוסף יוטלו עליו 5 שנות מאסר, במצטבר, בגין שני האישומים הנוספים המגלמים 4 עבירות של החזקת סכין שלא כדין. לכך יש להוסיף כאמור את בקשת המאשימה להפעלה במצטבר של עונש המאסר על תנאי.

24. ב"כ המאשימה ביקשה להדגיש שיש לראות את האירוע כחריג בחומרתו, וכי מעשה ההמתה שביצע הנאשם רחוק לדעתה אך במעט מעבירת הרצח; כלומר, מבחינת היסוד הנפשי, מדובר לדעת המאשימה בדרגה אחת בלבד מתחת ליסוד ה"כוונה תחילה".

לגבי נסיבות האירוע, טענה ב"כ המאשימה כדלקמן: הריב בין אסף לבין הנאשם היה יכול להסתיים בשלב מוקדם, אך הנאשם תפס בידו של אסף וקילל אותו; אסף פצע אמנם את הנאשם בפניו באמצעות כוס השתייה, אך גם בשלב זה יכול היה האירוע להסתיים בפציעתו הקלה של הנאשם ובקללות הדדיות; **והחמור מכול**, לאחר שאסף הורחק, והמנוח, בידיים חשופות, אחז בנאשם בניסיון להפריד, בוודאי שלא היה מקום לכך שהנאשם ידקור את המנוח, אדם מבוגר, 5 דקירות בפלג גופו העליון. המנוח לא התעמת עם הנאשם ולא היכה אותו כלל. לדעת ב"כ המאשימה, אין גם לקבל כל טענה המבקשת לקשור בין פציעתו של הנאשם בידי אסף, לבין דקירת המנוח בידי הנאשם. המדובר אפוא באירוע אכזרי במיוחד, כאשר אדם צעיר דוקר אדם מבוגר ובלתי מזוין - 5 דקירות בפלג גופו העליון. כמו כן הודגש עברו הפלילי של הנאשם, העובדה שמספר חודשים בלבד לפני האירוע הוא השתחרר מריצוי עונש מאסר בפועל, וכן התסקיר לגביו שאיננו חיובי. עוד עמדה ב"כ המאשימה על הנזק הרב-ממדי שנגרם לבני משפחת המנוח כתוצאה ממעשיו של הנאשם.

25. ב"כ המאשימה הפנתה לפסיקה שהדגישה את הפגיעה הקשה בערך העליון של קדושת החיים להיאבק בתופעת הסכינאות הפושה בחברה הישראלית. התביעה הפנתה לשני תקדימים שבהם הוטל עונש של 20 שנות מאסר בגין עבירות של הריגה והחזקת סכין שלא כדין, ובנוסף לפסקי דין שבהם הוטלו עונשים של 17 ו-18 שנות מאסר על עבירת הריגה:

ע"פ 2090/06 פלוני נ' מדינת ישראל (10.1.2007);

ע"פ 588/07 גיל שמילה נ' מדינת ישראל (28.2.2008);

ע"פ 3251/05 אושרי מלול נ' מדינת ישראל (11.1.2007).

ע"פ 4705/11 מיכאל פרץ נ' מדינת ישראל (29.6.2014).

26. לדעת ב"כ המאשימה, יש להטיל על הנאשם, כפי שביקשה, 5 שנות מאסר במצטבר, וזאת בגין שני האירועים שבהם נמצאו ברשותו, בהיותו במעצר לאחר האירוע, שני תערי סכין גילוח ולהב סכין (ביום

19.3.17), ולהב סכין יפני (ביום 22.3.17). בפרשה זו הורשע הנאשם בגין 4 עבירות של החזקת סכין שלא כדין, ולנוכח ריבוי העבירות וחומרתן מוצדק במקרה זה להחמיר בעונש כמבוקש, כך נטען, גם לגבי עבירות החזקת הסכין. משנה חומרה יש לראות בכך שהחזקת הסכינים הייתה בהיותו של הנאשם במשמורת שב"ס. הערך המוגן לגבי עבירה זו הוא הגנה על שלמות הגוף. חומרת העבירה מתבטאת בכך שהיא "פותחת שער" לביצוע עבירות אלימות מסוכנות, ולא בכדי קבע המחוקק בצד העבירה עונש מרבי של 5 שנות מאסר.

המאשימה הפנתה בעניין זה לפסק דין של בית המשפט העליון (ע"פ 242/07 **ליאוניד אולימבוב נ' מדינת ישראל**, 11.1.2007) שבו אושר גזר דין של 9 חודשי מאסר בפועל בגין עבירה של החזקת סכין ללא עבירה נלווית. ואולם, יצוין כי מעיון בגזר הדין עולה שבאותו מקרה הוטל העונש בגין **שני תיקים** שבהם הורשע הנאשם בעבירה זו. בתיק השני, שצורף, החזיק הנאשם **שני סכינים** במכונית שלו.

כן הפנתה המאשימה למספר פסקי דין שבהם נקבע כי הרף העליון של מתחם הענישה בעבירה זו הוא 9-12 חודשי מאסר.

27. לגבי החיוב בפיצויים, ביקשה ב"כ המאשימה כי לנוכח הנסיבות החמורות והפגיעה הקשה בבני משפחת המנוח יחויב הנאשם בתשלום הפיצויים המקסימליים לפי החוק, וכי סכום זה יחולק בשבעה חלקים שווים בין ששת ילדיו של המנוח ובת זוגו.

ב"כ הנאשם

28. ב"כ הנאשם פתח את טיעונו באומרו שאין ספק כי מדובר במקרה זה באירוע מזעזע אשר הסתיים בתוצאה נוראה. ואולם, לדעתו, בהתחשב בכל השיקולים, מן הראוי שבית המשפט יטיל על הנאשם את הרף התחתון שהוסכם עליו ב"הסדר הטווחים", היינו 20 שנות מאסר. עונש זה הוא עונש המאסר המקסימלי בגין עבירת ההריגה שבה הורשע הנאשם, ואין להלום כי יושת על הנאשם עונש מאסר נוסף - לא בדרך של הטלת מאסר מצטבר בגין העבירות של החזקת סכין שלא כדין, ולא בדרך של הפעלת מאסר על תנאי במצטבר.

29. בראש ובראשונה, הדגיש הסנגור את העובדה שהנאשם הסכים כי יוטל עליו עונש כולל של 20 שנות מאסר. זאת, הגם שלפי טענת הסנגור אין מדובר במקרה זה בנסיבות המחייבות הטלת עונש המאסר המרבי הקבוע בחוק בגין עבירת הריגה. בהקשר זה ציין הסנגור כי הנאשם הודה, לקח אחריות, והביע חרטה וצער על מעשיו, הן בבית המשפט והן בפני שירות המבחן. זאת ועוד, לדעת הסנגור עצם עריכת הסדר הטיעון בעקבות הראיות שעלו במהלך המשפט, מצביעה על כך שכפירת הנאשם בעבירת הרצח הייתה מוצדקת וששמיעת הראיות לא הייתה לריק. הוא אף הוסיף כי לדעתו, הערכה נכונה של חומר הראיות מלכתחילה צריכה הייתה להוביל להגשת כתב אישום בעבירת הריגה ולא בעבירת רצח.

באשר לעובדות האירוע, עמד הסנגור, בצדק, על כך שאין לסטות מהעובדות שפורטו בכתב האישום המתוקן. הסנגור הדגיש את העובדה שאקט האלימות המשמעותי הראשון במהלך האירוע בוצע על ידי אסף, בנו של

המנוח, כלפי הנאשם. עד אז היה דין ודברים מילולי שלווה בדחיפות הדדיות בין השניים, אלא שאז היכה אסף את הנאשם באמצעות כוס הזכוכית שהחזיק בידו ופצע אותו בפניו. רק בעקבות זאת שלף הנאשם מכיסו את הסכין הקטלנית. הסנגור הוסיף כי עובר לדקירת המנוח, ראה הנאשם לנגד עיניו מספר אנשים שפנו לעברו.

30. לדעת הסנגור ניתן למצוא בתסקיר על אודות הנאשם גם פנים לקולא. הנאשם הביע כאמור צער וחרטה; הוא מבקש לקבל טיפול שיעזור לו בהתמכרותו לאלכוהול ובנטייתו לאלימות; ובנוסף, עולות נסיבותי המשפחתיות הקשות.

31. הסנגור ציין כי יש לתת משקל משמעותי לגילו הצעיר של הנאשם בעת ביצוע העבירות. הסנגור הפנה בהקשר זה לארבעה פסקי דין שבהם הוטלו על "בגירים-צעירים" שהורשעו בעבירת הריגה עונשים של 16-13 שנות מאסר:

ע"פ 5424/12 בשתאווי נ' מדינת ישראל (8.1.2014) - 15 שנות מאסר.

ת"פ (חיפה) 28834-03-12 מדינת ישראל נ' אנבריה (11.12.2013) - 13 שנות מאסר.

ת"פ (ירושלים) 26043-10-15 מדינת ישראל נ' חנניאייב (20.2.2017) - 13 שנות מאסר.

ע"פ 1630/14 אבו שנדי נ' מדינת ישראל (4.12.2004; לגבי המערער 2) - 16 שנות מאסר.

הסנגור הטעים כי לא מצא אף גזר דין בשנים האחרונות שבו הוטל על בגיר צעיר שהורשע בעבירת הריגה עונש העולה על 16 שנות מאסר.

32. הסנגור הדגיש כאמור כי במקרה זה אין לדעתו כל הצדקה להטיל על הנאשם עונש העולה על 20 שנות מאסר. ככל שיש נטייה להטיל "עונש אמצע" במקרה של "הסדר טווחים", הרי שלדעתו אין לנהוג כך במקרה שלפנינו. מדברי הסנגור עולה כי במקרה זה יש שתי דרכים כדי להגיע לתוצאה העונשית של הטלת העונש ברף התחתון: האחת היא להטיל בגין עבירת ההריגה פחות מ-20 שנות מאסר, ואז הענישה הנוספת "תשלום" את העונש כדי 20 שנות מאסר; השנייה היא להטיל 20 שנות מאסר על עבירת הריגה, אלא שאז לקבוע כי העונש בגין העבירות הנוספות יוטל באופן חופף.

בהקשר זה העלה הסנגור את הטענות הבאות:

א. מלכתחילה, לא היה ראוי להעמיד את הנאשם לדין בעבירת הריגה ובנוסף בעבירות החזקת סכין, כיוון שהאחרונות נבלעות בתוך עבירת ההריגה.

ב. אילו נמצאו סכינים בכליו של הנאשם בהיותו במשמורת שב"ס לאחר הגשת כתב האישום - כי אז לא היה מוגש כתב אישום בגין העבירות של החזקת הסכין שלא כדין, אלא שהנאשם היה עומד לדין משמעתי במסגרת השב"ס.

ג. יתר על כן, במקרה זה אכן עמד הנאשם לדין משמעתי בגין אותם סכינים שנמצאו בכליו (יחד עם זאת ציין הסנגור כי אין הוא טוען בעניין זה "סיכון כפול"). הסנגור הציג מסמכים על הדין המשמעתי, אם כי הם מתייחסים לעבירה נשוא האישום השלישי בלבד (ולא לאישום השני).

ד. באישום השני מדובר על שלושה סכינים שנמצאו באותו אירוע. הנאשם הודה אומנם בביצוע שלוש עבירות, אך יש להתייחס לכך, מבחינת החומרה, כאל ביצוע עבירה אחת.

ה. הסנגור גם הפנה לגזרי דין שבהם הוטלו עונשים קלים על מי שהורשעו בעבירה של החזקת סכין שלא כדין.

33. כיוצא בזה, טען הסנגור כי משמוטל על הנאשם עונש של 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה (והעבירות הנוספות), מן הראוי לחפוף את עונש המאסר על תנאי התלווה ועומד נגדו. בעניין זה הפנה הסנגור ל-ע"פ 588/07 הנזכר לעיל (עניין שמילה). באותו מקרה דקר המערער בליבו אדם בעקבות סירובו לתת לו סיגריה, הוא הורשע במסגרת הסדר טיעון בעבירה של הריגה ובעבירה של החזקת סכין שלא כדין. בית המשפט המחוזי גזר עליו 20 שנות מאסר, בצינו כי במדרג מעשי ההמתה עומד מעשהו של המערער בדרגה החמורה ביותר המתקרבת לרצח. כן הפעיל בית המשפט המחוזי שני עונשים של 18 חודשי מאסר על תנאי ושל 6 חודשי מאסר על תנאי, ונקבע שבסך הכול ירצה הנאשם עונש של 21 שנים ו-6 חודשים. בית המשפט העליון דחה את הערעור כנגד הטלת עונש המאסר המקסימלי בגין עבירת ההריגה, אך החליט כי לנוכח תקופת מאסר ארוכה זו יופעלו שני המאסרים המותנים באופן חופף, כך שבסך הכול הועמד העונש על 20 שנות מאסר.

34. לגבי החיוב בפיצויים, טען הסנגור כי נוכח גילו הצעיר של הנאשם ומצבו הכלכלי אין מקום לחיוב בפיצויים. ככל שיחויב הנאשם בפיצויים ביקש הסנגור להקל בשיעורם.

דין והכרעה עונשית

35. **נחשפנו במקרה זה לאירוע טראגי יוצא דופן.** אב בא לאולם שמחות כדי לחגוג את נישואי בנו וכלתו, ובשלהי החתונה נדקר למוות על ידי אחד המוזמנים, בן דודה של הכלה, הוא הנאשם. כל זאת בשל מה שהתחיל כריב של מה בכך בין בן אחר שלו, אחיו של החתן, לבין הנאשם, וכאשר האב חש למקום כדי להפריד בין הניצים. יום השמחה הגדול לאב ולמשפחה הפך באבחת דקירותיו של הנאשם ליום אבל לכל המשפחה, בעקבות מותו של האב בעיצומה של חגיגת הנישואין. אכן, במהלך שמיעת הראיות צפינו גם אנו פעמים רבות ברגעי האימה המתועדים (ולמען הסר ספק, ברור כי העובדות המחייבות הן רק אלה שצינו בכתב האישום המתוקן). אין שיעור לגודל אסונה של המשפחה ולעוצמת הנזקים שהסב הנאשם לבני המשפחה, והדברים מתעצמים לנוכח היותו של המנוח אדם טוב ומועיל, ומי שהיה הדבק המלכד של כל בני המשפחה. תכונותיו החיוביות של המנוח תוארו בהרחבה לעיל, וכן פורטו הנזקים, במישורים השונים, שנגרמו לכל בני ובנות המשפחה. חומרת מעשיו של הנאשם ותוצאותיהם הקשות מחייבות ללא ספק להטיל עליו עונש מאסר משמעותי.

36. **נקודת המוצא** בסוגיית העונש היא הסדר הטיעון שהגיעו אליו הצדדים עם סיומה של פרשת התביעה, **הסדר טיעון המקובל עלינו**. הסדר הטיעון מתייחס הן לשלב הכרעת הדין והן לשלב העונש. לגבי **השלב הראשון**, החליטה המאשימה להקל עם הנאשם בכתב האישום המתוקן - הן בהמרת עבירת הרצח שיוחסה לנאשם בעבירה של הריגה, והן במחיקתה של עבירת תקיפה לפי סעיף 380 לחוק העונשין שיוחסה מלכתחילה לנאשם בגין אלימות כלפי אסף, אחיו של החתן. החלטה זו של המאשימה יסודה בשיקולים ראייתיים, וזאת לאור עובדות שהתבררו במהלך שמיעת הראיות, שנחשפנו כמובן אליהן. לגבי **שלב העונש**, הוסכם על שני הצדדים כי יוטל על הנאשם עונש מאסר משמעותי בין 20 ל-25 שנות מאסר, כאשר כל צד יטען לאחד מקצותיה של גדר המחלוקת. כאמור, החלטנו לקבל את הסדר הטיעון, ומשמעות הדבר היא שהשאלה העיקרית העומדת לפנינו עתה היא מה שיעורו של עונש המאסר שיש להטיל על הנאשם בין הרף התחתון ובין הרף העליון שהוצבו בפנינו.

37. מן הראוי תחילה **להדגיש שתי נקודות הנובעות מקבלת הסדר הטיעון**, והנוגעות לטענות שנשמעו מצד ב"כ הצדדים בטיעון לעונש לפנינו:

א. הנאשם הורשע בעבירת הריגה, ולא בעבירת רצח, והדבר נובע כאמור מקשיים ראייתיים שעלו במהלך שמיעת הראיות. העונש המקסימלי הקבוע בחוק לצידה של עבירת ההריגה הוא 20 שנות מאסר. הוזה אומר, **אין ניתן להטיל על הנאשם בגין מעשיו שהמיתו את המנוח עונש מאסר העולה על 20 שנה**. מצאנו לנכון להדגיש נקודה זו, משום שהמאשימה ציינה כי הסדר הטיעון מגלם מבחינתה את רוח התיקון החדש לחוק העונשין, שלפיו יש להבחין בין רצח מתוכנן מראש לבין רצח שאינו כזה, כאשר בכל מקרה אין טענה שבמקרה שלפנינו היה מעשה מתוכנן (ועל כן, גם אילו היו מוכחות כל העובדות שלפי כתב האישום המקורי - ציינה ב"כ המאשימה - גם אז לא היה העונש בצד העבירה, עקב הוראת המעבר שבתיקון לחוק, עונש חובה של מאסר עולם). בעניין זה צדק ב"כ הנאשם בהגיבו שהנאשם הורשע בגין עבירת **הריגה** כפי שהייתה בתוקפה בעת ביצוע העבירה, ולא בעבירת **רצח** - גם לא רצח שאינו בנסיבות מחמירות לפי התיקון החדש. יש לזכור זאת ולהקפיד בכך בעת הטלת העונש על הנאשם במקרה זה, ואנו מזכירים זאת בין השאר לנוכח בקשת המאשימה כי יוטל על הנאשם (אמנם כעונש כולל) עונש מאסר של 25 שנים (תקופת עונש שניתן יהיה מעתה לגזור, בניגוד לעבר, על מורשעים בעבירת רצח שאיננו בנסיבות מחמירות).

ב. מצד שני, יש לזכור כי לפי הסדר הטיעון המוסכם - **רף הענישה המינימלי** הנובע מקבלת הסדר הטיעון עומד על **20 שנות מאסר**. יש להדגיש גם נקודה זו, בצד הנקודה הראשונה, משום שאין לפנינו מקרה "רגיל" שבו מורשע הנאשם בעבירת הריגה, בלא הסדר נקוב לעניין העונש, שאז עונש המאסר יהיה בדרך כלל נמוך מעונש המאסר המקסימלי. אכן, בהסדר הטיעון הכולל יש משום "קניית" סיכונים וסיכויים. בצד ה"הישג" של המרת העבירה מרצח להריגה, הוסכם על ידי הנאשם שעונש המאסר שיוטל עליו לא יפחת מ-20 שנות מאסר. יש לזכור גם זאת.

38. עתה נבאר את **השלכות** הנקודות שהדגשנו על טענות הצדדים. נפתח בנקודה **השנייה**. הסנגור צודק ברמה העקרונית בטיעונו לגבי העונש המוטל על מי שהורשע בביצוע עבירת הריגה בכלל, וכאשר מדובר

באדם צעיר ("בוגר-צעיר") **שהודה** בביצועה בפרט. הטלת העונש המקסימלי בגין עבירת הריגה - היא ענישה יוצאת דופן, במיוחד בשנים האחרונות. הרחבנו בנקודה זו בגזר הדין בתפ"ח 26407-05-14 **מדינת ישראל נ' גניש** (15.5.15), תוך הבאת פסיקה רבה (ראו במיוחד, פסקאות 29-30). הסנגור גם צודק עקרונית בציינו שמעשה האלימות המשמעותי הראשון לא נעשה על ידי הנאשם (אלא על ידי אסף), וכי התברר שהיה מקום מבחינתו - לנוכח העבירה שבה הואשם - לניהול ההליך המשפטי. ברם, במקרה המסוים שלפנינו יש לזכור שמדובר בהסדר טיעון שלפיו הסכים הנאשם כי יוטלו עליו (אמנם בגין כל האישומים) 20 שנות מאסר. הדבר לא נעשה בכדי, כפי שהוסבר לעיל. הנאשם "קנה" בכך את הסיכון שהיה מורשע בסופו של דבר בעבירת רצח, על כל המשתמע מכך, בוודאי לפי הוראות חוק העונשין במועד ביצוע המעשה, אך גם לפי התיקון החדש לחוק (לרבות הוראת המעבר). בשיקולי הענישה במקרה שלפנינו **מוקחות אפוא במידה רבה** טענות הסנגור הנוגעות למקרים "רגילים" של הטלת עונש מאסר בגין עבירת הריגה.

39. מכאן נעבור לנקודה **הראשונה**. ב"כ המאשימה **התקשתה מאוד** להצדיק את בקשתה לגזור על הנאשם 25 שנות מאסר, הגם שהקדישה לכך מאמץ רב. הקשיים הם ברורים: עונש כולל כזה משמעותו היא הטלת עונש של 20 שנה - ולא מעבר לכך - בגין המתת המנוח; שמע מינה, המאשימה מבקשת כי יוטל **עונש מצטבר של 5 שנות מאסר** בגין שני האישומים שעניינם הרשעת הנאשם בעבירות של החזקת סכין שלא כדין. דא עקא, שהענישה בגין עבירה זו רחוקה מאוד מהענישה שהתבקשה, ולא הוצג בפנינו כל תקדים המתקרב לענישה כוללת כזו. אדרבה, הופנינו לפסיקה עונשית שונה לחלוטין. בנוסף, אין מוטל עונש של מספר שנות מאסר בגין מקרה שבו נמצאו בנעל אחת שלושה כלים דוקרניים (במקרה שלפנינו, שני תערים של סכין גילוח ולהב סכין יפנית), וזאת גם אם ההרשעה היא בריבוי עבירות. הקושי מתעצם לנוכח זאת שהבקשה היא לצבור את 5 השנים לעונש של 20 שנות מאסר בגין עבירת ההריגה, שהוא העונש המקסימלי בעבירה זו. כמו כן, גם לעובדה שהנאשם כבר נשפט משמעותית בגין העבירה נשוא האישום השלישי - יש משקל מסוים (מבלי להיכנס כמובן לסוגיית "הסיכון הכפול").

40. יחד עם זאת, לא נוכל לקבל את טענת הסנגור שלפיה אין כל מקום להטיל במקרה זה עונש כולל העולה על 20 שנות מאסר. הנאשם החביא בכליו, בשתי הזדמנויות, בימים שלאחר האירוע, ובהיותו במעבר מחקירת המשטרה למשמורת שב"ס - ארבעה סכינים (שני תערים של סכין גילוח ושני להבים של סכין יפנית). אין להתעלם מהחומרה הנודעת לכך בעת הטלת העונש, אם כי אין ניתן להטיל בגין כך את העונשים שביקשה המאשימה, כפי שהתבאר לעיל.

41. לגבי דרך ההפעלה של עונש המאסר על תנאי. הנאשם ביצע את העבירה שבפנינו מספר חודשים לאחר שסיים לרצות עונש מאסר בגין עבירת תקיפה מכוערת אחרת, וכאשר עונש מאסר על תנאי - של 6 חודשים על כל עבירת אלימות - תלוי ועומד נגדו. אנו סבורים כי אין מקום בנסיבות אלה לחפיפה מלאה בין העונש המופעל לעונש המוטל (גם אם ראינו שכך נעשה במקרה שהובא לפנינו (ע"פ 588/07 הנ"ל)). כל מקרה נדון לגופו, ובמקרה זה נראית לנו דרך החפיפה **החלקית**.

42. באשר **לפיצויים**, סבורים אנו כי יש הצדקה מלאה לחייב את הנאשם בתשלום פיצויים משמעותיים.

לנפגעי העבירה הישירים, ילדיו של המנוח ואשתו, בגין הנזקים הרבים שגרם להם. העדר אמצעים כלכליים אינו פוטר מחיובו של נאשם שהורשע בתשלום פיצויים.

העונש

43. לאור כל השיקולים שפורטו, מטילים אנו פה אחד על הנאשם את העונשים הבאים, **כעונש כולל** על העבירות שבהן הורשע:

א. 21 שנות מאסר.

ב. מופעלים 6 חודשי מאסר על תנאי שהוטלו על הנאשם בתיק בית משפט השלום לנוער, רחובות, תפ 27345-05-16. 3 חודשים מתוכם יופעלו במצטבר לעונש המאסר שהוטל ו-3 חודשים יופעלו באופן חופף. **לפיכך עונש המאסר הכולל על הנאשם הוא 21 שנים ו-3 חודשים, שתחילתן ביום המעצר, 17.3.17.**

ג. 12 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך 3 שנים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות מסוג פשע.

ד. 6 חודשי מאסר על תנאי, והתנאי הוא שהנאשם לא יעבור תוך שנתיים מיום שחרורו מהכלא עבירת אלימות מסוג עוון, או עבירה של החזקת סכין שלא כדין.

44. הנאשם מחויב בתשלום פיצויים בסך ₪ 210,000 בסך הכול, והם יחולקו בחלקים שווים לאשתו של המנוח ול-6 ילדיו. פרטיהם האישיים ימסרו למזכירות על ידי ב"כ המאשימה.

הסך הנזכר ישולם עד ליום 1.11.19.

45. מן הראוי שהנאשם יעבור, בעת היותו בכלא, טיפול בתחום האלימות וההתמכרות לאלכוהול. שלטונות הכלא יבדקו זאת.

הודעה לנאשם זכותו לערער לבית המשפט העליון תוך 45 יום מהיום.

ניתנה והודעה היום כט' תמוז תשע"ט, 1 באוגוסט 2019, במעמד ב"כ הצדדים והנאשם עצמו.

רמי אמיר, שופט

ליאורה ברודי,
שופטת
סג"נ

מנחם פינקלשטיין, שופט
סג"נ, אב"ד